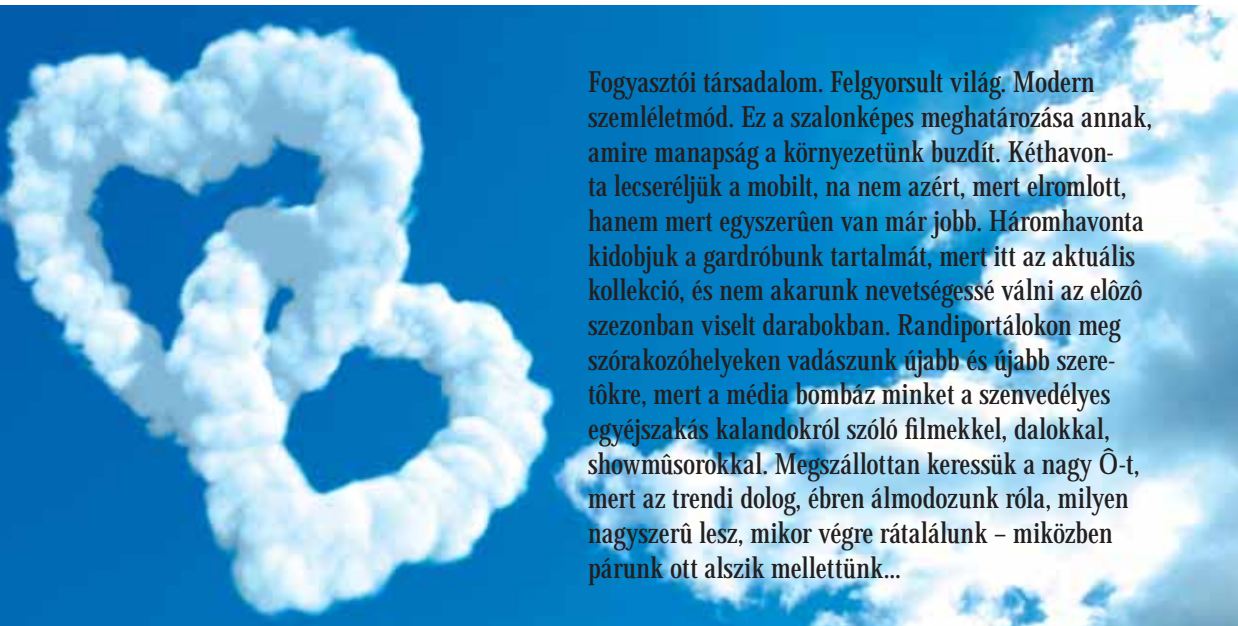

LÉLEKTÁRS? HOL KERESSEM? És ha már mellettünk van?

Fogyasztói társadalom. Felgyorsult világ. Modern szemléletmód. Ez a szalonképes meghatározása annak, amire manapság a környezetünk buzdít. Kéthavonta lecseréljük a mobilt, na nem azért, mert elromlott, hanem mert egyszerűen van már jobb. Háromhavonta kidobjuk a gardróbunk tartalmát, mert itt az aktuális kollekció, és nem akarunk nevetségessé válni az előző szezonban viselt darabokban. Randiportálokon meg szórakozóhelyeken vadászunk újabb és újabb szereplőkre, mert a média bombáz minket a szenvedélyes egyéjszakás kalandokról szóló filmekkel, dalokkal, showműsorokkal. Megszállottan keressük a nagy Ő-t, mert az trendi dolog, ébren álmodozunk róla, milyen nagyszerű lesz, mikor végre rátalálunk – miközben párunk ott alszik mellettünk...

Most. És mindörökké?

Nem volt az annyira régen, amikor természetesnek számított, hogy két ember, aki házasságot köt, együtt éli le az életét. Erre utalnak a legárnyaltabb, a párkapcsolat marandóságára utaló kifejezéseink is: jóban-rosszban, sírig tartó hűség, holtomi glan-holtodiglan... A legutóbbi évtizedekben azonban gyökeresen megváltozott a házasságról, egyáltalán, a szerelem fogalmáról alkotott elképzelések tartalma: normálisnak minősül az egyszeri, sőt többszöri válás, szerető(k) tartása, munkahelyi flörtök, a kizárólag a szexről szóló légyottok. A hűség és a ragaszkodás időtartama rugalmassá válik, alakítható, mint a gyurma, az „örök-ké” lefordítva annyit jelent: addig, amíg nekem tetszik.

Királyfiból béka

A női (és férfi) magazinok, a hollywoodi mozik és a top-listás slágerek szakadatlanul ontják magukból a tökéletes szerelemre, az ideális nőre, a nagybetűs férfira vonatkozó meghatározásait, teszteket kínálnak, melyekből meg tudhatjuk, illik-e hozzánk a párunk, módszereket ajánlanak, melyek segítségével maximálisan boldoggá tehetjük magunkat – figyelem, nem a társunkat! – romantikus illúziókból készült csomagolópapírral vonják be a párkapcsolat minden egyes percét. De a valóság nem ilyen! Nincsen

olyan, hogy tökéletes társ, mert senki sem makulátlan! Attól kezdve, hogy beleszeretünk valakibe s együtt élünk vele, megismerjük a hibáit, a gyengeségeit, látjuk akkor is, milyen, amikor reggel felkel az ágyból, s nem csupán akkor, amikor szépen felöltözve az esti randevún találkozunk vele. Egy bölcs mondás szerint: „Abban a pillanatban, amikor beleszeretsz valakibe, azonnal elkezdődik a békává változásának a folyamata”. És ez így van jól, hiszen mi magunk sem vagyunk tökéletesek; az egész világ tele van békákkal!

A kapcsolat hajnala

Az ismeretség kezdetén minden gyönyörű és romantikus, könnyűnek és boldognak érezzük magunkat, verset írunk, virágot vásárolunk, ajándékot dugdosunk, csak arra vágyunk, hogy folyton a másikkal legyünk, öleljük és csókoljuk egymást, félszavakból is megértjük, mire gondol a párunk, lessük a percet, hogy újra találkozzunk, képtelenek vagyunk betelni egymással, és úgy ujjong bennük a rózsaszínű öröm, hogy legszívesebben belekiabálnánk a világba: szerelmes vagyok! Helyes! Őrizzük meg ezeket a mámoros érzéseket és gondolatokat, vessük bele nemcsak a szívünkbe, hanem az elménkbe is – hogy később vissza tudjunk rájuk emlékezni!

A kapcsolat alkonya

Azután eljön a kijózanodás. Beköszönt a napi szintű veszekedések, harcok és problémák korszaka. Nyomában ott lopakodik az unalom és az elhidegülés. A szilárd véleményalkotásról kiderül, hogy rugalmatlanság, az erotikus kisugárzásról, hogy közönségesség, az önzetlenségről, hogy színtelenség. A szerelmeskedések száma csökken, majd a nullához közelít, s az ember ráébred, nem erre vágyott, rosszul választott! Elindul a sóvárgás valaki más, valaki jobb iránt. És ez a valaki rendszerint fel is lép a színen, hogy így megkezdődjék a lopott percek izgalmával átítatott varázslatos együttlétek sorozata, a ritkaságszámba menő s ettől különlegességnek tűnő beszélgetések, érintések és nevetések időszaka. Amikor könnyűnek és boldognak érezzük magunkat, csak arra vágyunk, hogy folyton együtt legyünk, félszavakból is értjük, mire gondol a másik... Csapó kettő!

És amikor új nap virrad...

Pedig annyira nyilvánvaló a megoldás. Talán épp ezért nem vesszük észre. Mindazt, amit másol, más ágyában és másvalakiben keresünk, megtaláljuk otthon, a társunk személyében. És az, amit benne nem lelünk meg, másban sem lesz meg. Súlyosnak, talán provokatívnak tűnő szavak ezek. Mégis igazak. Ugyanazt az energiát, amit arra fordítunk, hogy felépítsünk egy új kapcsolatot, szánhatjuk arra is, hogy felrisszítjuk a jelenlegit! A titkos szeretővel való találka megszervezése helyett fáradozhatunk azon, hogy megpróbálunk a társunk szemével nézni, az ő fejével gondolkodni. Megérteni, mire vágya. Elkezdni beszélgetni vele. Kimutatni és kimondani az érzéseinket. Tudni, hogy mi történt ma vele az irodában, hogy mi a legfontosabb üzletfele neve, mit evett ebédre és kényelmes-e az új cipője. Kétségbeejtő, de a statisztikai felmérések szerint a párok általában nem beszélgetnek egymással napi tíz percnél tovább! Az sms-ek korát éljük. Néhány karakter,

egy beszűrt szimbólum, és kész. A párok jelentős része hosszú évek óta a kommunikáció egy sajtóságosabb formáját gyakorolja: az egyik beszél, a másik pedig nem figyel. És ez nem vicc!

Megújuló erőforrás

Ha képessé válunk rá, hogy megnyíljunk, letegyük az árcunkat és önmagunkat mutassuk, párunkat is el tudjuk majd fogadni olyannak, amilyen. Ha megtanulunk megbocsátani és a fájdalmat elengedni, új kezdetet teremthetünk, és szükségtelen lesz másutt keresnünk a szerelmet, mert már megtaláltuk. Ha képesek vagyunk hinni benne, hogy párunk a tökéletes nagy Ő, a maga tökéletlenségeivel és kicsinységeivel együtt, megleltük a boldogságot. Ahogyan Robert Redford mondja A sutgó című filmben: „Nem azért szerettem, mert összeillettünk. Egyszerűen csak szerettem.”

B. Zs.

Ajándék könyvekért keresse e havi nyereményjátékunkat.

www.bioenergetic.hu

Ann Gadd: Párkapcsolati játszmáink

Eva-Maria és Wolfram Zurhorst: Szeresd önmagad, és készülj örömmel a következő válságra

Eva-Maria Zurhorst: Szeresd önmagad, és mindegy, kivel élsz

